

1ste Valgkreds (J. C. Christensen), vor nuværende ærede Ordfører, har udtalt den Gang, da Loven af 1895 forhandlede, at han ventede, at Konsekvensen vilde blive, at man fortsatte ad samme Vej, efter at de 5 Mill. Kr., der ved denne Lov blev vedtagne, vare opbrugte, men den daværende Finansminister udtalte — som jo ogsaa ganske rigtig er blevet oplæst — at dette var en Sag, som fuldstændig frit maatte afgøres af den Regering og den Rigsdag, som til den Tid sad, naar Sagen en Gang skulde afgøres. Det var det, som Finansminister Lüttichau sagde, og deraf følger altsaa ikke, at Afgørelsen nu skal være den, som det ærede Medlem ønsker. Det kan lige saa godt og med lige saa god Konsekvens blive akkurat det modsatte — det tillader jeg mig at mene er god Logik. Jeg var ene i det meget ærede Finansudvalg om at modsætte mig, at denne Sag i det hele blev taget op nu, og jeg var imod det, fordi jeg mener, at det allerede er en tilstrækkelig Byrde, som Staten har paataget sig ved Loven 1894, og at der ingen Grund er for Statskassen til at gaa videre end til denne Lovs loyale Gennemførelse. Det er da min Mening, men maaske jeg ser saaledes paa Sagen, fordi jeg aldrig har været nogen Beundrer af Loven af 1894. Det er imidlertid en Sag for sig; jeg paastaar kun, at ingen har nogen som helst Ret til at føle sig skuffet fordi Regeringen nu siger: Nu ere vi komne til den Overbevisning, at vi ikke ville gaa videre ad den Vej.

Finansministeren (Hørring): Efter de Udtalelser, vi nu hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Philipsen) har det ærede Medlem jo fremdraget Spørgsmaalet om ny Typer for vore Hoved- og Skillemonter for at bringe Sagen i al Almindelighed paa Tale. Spørgsmaalet ligger altsaa ikke for i den Forstand, at der vil ske nogen Afstemning over det i Øjeblikket, og jeg vil derfor indskrænke mig til at udtale, at naar dette Spørgsmaal en Gang kommer til at ligge for, vil jeg anse det for rigtigt, at man søger ved en saadan Konkurrence, som det ærede Medlem pegede paa, at faa kunstnerisk Bistand til Valget af de ny Typer. Jeg mener, at man paa et Omraade som dette ligesom paa saa mange andre Omraader bør søge at faa de ny Arbejder gjorde saa godt som muligt, og i den Henseende have vi ogsaa her netop ved Mønttyper et Hensyn at tage til det kunstneriske. Men jeg vil i øvrigt gøre opmærksom paa, at naar det gælder om

at udarbejde ny Mønttyper, have Kunstnerne store Vanskeligheder at løse, thi ved Siden af de kunstneriske Hensyn er der ogsaa mange andre væsentlige Hensyn at tage. Det ærede Medlem fremdrog saaledes, hvorledes man ved Fremstillingen af Mønter er bunden ved visse Regler i Loven af 1873, men dertil kommer, at der er et rent praktisk Hensyn at tage, nemlig Hensynet til, at de forskellige Mønter skulle være lette at skelne fra hverandre, og at det Tal, som angiver deres Værdi, skal træde tydelig frem. Det er en Opgave, som ikke er kunstnerisk, men som maa stilles, og som jeg mener er løst heldig ved de nuværende Mønter. Jeg tvivler slet ikke paa, at det netop har været en af Vanskelighederne ved at faa de kunstneriske Hensyn tilstrækkelig langt frem, at de kedelige Tal 25, 10 o. s. v. skulle dominere paa selve Mønten. Om man vil slaa af paa denne Fordring, naar man en Gang i Fremtiden rejser Sagen, er et andet Spørgsmaal. Det kan jo være muligt. Men jeg erklærer mig som sagt enig med det ærede Medlem i, at man ikke burde gaa til at fastslaa ny Mønttyper, medmindre man først havde forsøgt at faa Spørgsmaalet om Typernes Fremstilling løst ved en Konkurrence sigtende til at skaffe kunstnerisk Bistand.

De Udtalelser, som kom fra det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) angaaende en Forlængelse — som det ærede Medlem kaldte det — af Loven af 10de April 1895, en Lov, som jo har været død — havde jeg nær sagt — i nogen Tid, have ganske vist forbavset mig meget. Naar man har en Lov, som lyder saaledes i sin Overskrift: „Lov om Anvendelse af indtil 5 Mill. Kr. af det i Henhold til Lov af 5te December 1894 stiftede Statslaan“, skulde man dog tro, at denne Lov udelukkende angik Anvendelsen af disse bestemte 5 Mill. Kr., som vare skaffede til Veje ved Optagelsen af Statslaan i Henhold til Lov af 1894, og ikke noget som helst andet. Naar nu imidlertid det ærede Medlem gaar ud fra, at denne Lov saaledes affattet, som den er, og efter de Forhandlinger, som have fundet Sted, hvor man fra Ministerens Side i alt Fald ikke har gjort andet end at afvise Spørgsmaalet om, hvorledes man i Fremtiden skulde stille sig over for lignende Foranstaltninger, giver Kommunerne et vist Krav, og mener, at de maa føle sig brøstholdne og ville blive skuffede, naar de ikke ogsaa i Fremtiden kunne faa saadanne Laan, ja saa maa jeg sige, at jeg bliver meget bange for den Situation, vi ere i med Hensyn til dette